

พลิกรัก

บทที่ 6

“ได้ยินอาจารย์ไววิทย์ถามหาตัวอยู่นะ น้อย”

นุดาบอกศรีวรงค์เมื่อทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวยาว ต่อแบบ
ง่าย ๆ ซึ่งตั้งอยู่ทั่วไปในบริเวณ ที่นี่เป็นที่พักอีกแห่งหนึ่งของนักศึกษา
ใกล้สอบแล้วและยังมีการสอบย่อยเก็บคะแนนในบางวิชาเนื่อง ๆ

ศรีวรงค์กำลังดูหนังสืออย่างขะมักเขม้นอยู่เช่นเดียวกับเพื่อน ๆ

เธอเงยหน้ามองนุดาอย่างไม่สบายใจ

“เราไม่กล้าไปหาอาจารย์หรอก”

“ทำไมล่ะ”

“ก็แม่เราตัดสินใจแล้วว่าจ้างนางพยาบาล”

“ฮ้า... จริงหรือ”

อีกฝ่ายถอนใจ “เรากลุ้มใจจริงๆ เลย”

นุดาพูดว่า “ไม่เห็นจะต้องกลุ้มเลย แม่จะจ้างก็เรื่องของแม่”

“ตัวพูดได้ซิ ก็ตัวไม่ใช่คนที่จะมีพ่อเลี้ยงอายุยี่สิบแปดนี่”

“ยี่สิบแปดก็ไม่เห็นจะเป็นไร สมัยนี้เขาไม่ถือกันแล้วละ”

เด็กสาวหน้าม่อ “อยากให้เป็นกับตัวเองบ้าง คุณชีวะจะ
รู้สึกอย่างไร”

“ไปพบอาจารย์หน่อยนะ เพื่อว่าจะมีอะไรสำคัญ”

“แล้วเราจะบอกอาจารย์ว่ายังไงดี”

“ก็บอกไปตามความจริงนั่นแหละ อาจารย์คงไม่ถึงกับลงนอนดิน
จะเป็นจะตายหรอกน่า” นุดาว่า

ศรีวรงค์จึงไปพบอาจารย์ของเธอ ไววิทย์ไม่มีฐานะสำคัญอันใด
นอกจากคิดถึงเพราะศิษย์โปรดหลบหน้าหลบตา พอเห็นนุดา ก็เลย
อดไม่ได้ที่จะถามหาศรีวรงค์

ครั้นศิษย์โปรดเล่าถึงการตัดสินใจของแม่ให้ฟัง เขาก็ได้แต่ยิ้ม
ขริบ ๆ “ผมดีใจกับคุณแม่ของน้อยด้วย”

เด็กสาวเข้าใจว่าเขาคงจะรู้สึกผิดหวังแต่ควบคุมตัวเองไว้

“ดีใจหรือคะ อาจารย์กำลังผินใจพูดใช่ไหม น้อยไม่เห็นว่าจะ
น่าดีใจตรงไหนเลย”

“ถึงอย่างไรมันก็เป็นเรื่องส่วนตัวของคุณแม่ละ” เขาติง
“คุณศรธาพูดถูกแล้ว เรื่องของหัวใจบังคับกันไม่ได้ ถ้าน้อยรัก
คุณแม่ น้อยก็ต้องยอมรับตามความต้องการของท่าน”

“แต่ว่าเขาไม่เหมาะสมกัน คนละรุ่นคนละวัยกันเลยนะคะ
เขาอ่อนกว่าแม่ตั้งสิบสองปี ใคร ๆ จะพากันมองพากันพูดถึงอย่างไร
คนไม่รู้จักคงจะถามแม่ว่านี่คือน้องชายคนเล็กใช่ไหมแล้วแม่จะรู้สึก
อย่างไรล่ะคะ”

ไววิทย์ถอนใจ ถามเสียงอ่อน

“คนละวัยนี้สำคัญนักหรือ”

“สำคัญซีคะ สำคัญที่สุดเลย” เสียงตอบสั้นไหลออกมา
อย่างไม่ติดขัด “เอาละถึงเราจะไม่สนใจสังคมกับพวกปากหอยปากปู
ช่างนินทา แต่ในระหว่างคนสองคน วัยที่แตกต่างย่อมเป็นที่มาของ
ความขัดแย้งในทุกๆ ทางเป็นธรรมดาอยู่แล้ว ถึงยังไงความรู้สึกนึกคิด
ความต้องการและอะไรๆ อีกหลายอย่างก็จะต้องไปกันคนละทางแน่ๆ
แล้วอะไรจะเป็นเครื่องรับรองล่ะคะว่าชีวิตคู่ของพวกเขาจะราบรื่น
และถ้าเขามีอันต้องเลิกร้างกัน ใครจะเป็นฝ่ายเสียหายถ้าไม่ใช่คุณแม่”

ไววิทย์ไม่ตอบได้ ได้แต่เงิบขริบสีหน้าหม่นม่ออย่างมีความในใจ

ใกล้วันสอบไล่เข้าไปทุกทีขณะที่มีรายงานคั่งค้างและยังต้องดูแล
งานวันเลี้ยงอำลารุ่น นุชชรงค์เรียนคนละสาขาจึงมีเวลาเหลือทำ
กิจกรรมมากกว่า เธอซักซ้อมการแสดงอย่างตั้งอกตั้งใจขณะที่แม่ก็ใช้
เวลาในตอนเย็นจนถึงค่ำมีตายนอกบ้าน กว่าจะกลับมาลูๆ ก็ปิดไฟ
นอนกันเงียบ

มีบ้างเหมือนกัน ที่ ‘เจ้านาย’ พา ‘ผู้ช่วย’ มาส่ง แล้วไถลอยู่ดู
โทรทัศน์กับนุชชรงค์ขณะที่แม่เข้าครัวทำอาหาร ศรีวรงค์หงุดหงิดกับ
เสียงหัวเราะพูดคุยที่ดังแว่ว ปลีกตัวหนีขึ้นห้องอ้างว่าจะดูหนังสือ แต่
หากว่าจำเป็นต้องเผชิญหน้ากัน ไบหน้าใสๆ ที่ไม่เคยสนใจเครื่องสำอาง
ก็เก๊กจนดูเคร่งขรึมน่าเสียงห่างเหิน พูดด้วยอย่างประหยัดคำเป็น
พิธีรีตองตามความจำเป็น ไม่โยติหากเขาจะเข้าใจว่าเธอไม่เต็มใจต้อนรับ

นินนาทได้แต่มองตาม นั่นคือสิ่งที่เขาทำเสมอ คอยมองแล้ว
ก็แอบถอนใจ

สองพี่น้องไม่มีโอกาสได้พบแม่มากนัก แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่

แม่ตัวคนเดียวทำงานเลี้ยงลูกที่กำลังโตให้อยู่ดีมีสุขไม่น้อยหน้าเพื่อน ๆ จึงมีฐานะอยู่ตลอดเวลาแต่ไหนแต่ไรแล้ว บ่อย ๆ ที่หอบงานกลับมาทำต่อที่บ้าน ในระยะหลัง ๆ นี้งานยิ่งมากขึ้นอีกเพราะเจ้านายเก่าสุขภาพไม่อำนวยจนต้องปลดตัวเองเพื่อให้ลูกชายเข้ามาทำหน้าที่แทนอย่างปัจจุบันทันด่วน จึงดูเหมือนแม่จะยิ่งยุ่งมากขึ้นเป็นสองเท่า

แล้วยังมีเรื่องของความรักเข้ามาดึงเอาเวลาส่วนตัวไปอีก

“แม่ต้องอยู่กับคุณนินนาททั้งวันเลยหรอคะ”

“ทั้งวันเลยจ๊ะ”

“แล้ว... ไม่เบื่อกันบ้างหรือคะ แบบว่า... อยู่ด้วยกันทั้งวัน แล้วตอนกลางคืนยัง...” ‘อยู่ด้วยจนกลับบ้านดึกตื่น...’ เธอละประโยคหลังไว้ในใจ

เสียงตอบเจือหัวเราะแจ่มใสคล้ายบอกความนัย “ไม่เบื่อหรอกจะถึงยังงั้นแม่ก็หนีไม่พ้น คงต้องอยู่กับไปอย่างนี้”

คุณศุภราญไม่แปลกใจ ที่พบว่าสูงหนาของ ‘เจ้านาย’ ยืนอยู่ตรงหน้าตู้เอกสารข้างโต๊ะทำงานของเธอ ใบหน้าระบวยิ้มมองภาพสองลูกสาวในกรอบที่ตั้งประดับอยู่

ใคร ๆ ก็ชอบมองภาพนี้ เด็กสาวสดใสสองคนที่ดูทั้งคล้ายคลึงและแตกต่างอยู่ในขณะเดียวกัน คำหน้าและรูปร่างละม้าย แต่คนหนึ่งสวยประณีต อีกคนหนึ่งคล้ายเด็กกะโปโล

ใคร ๆ มักจะถามถึงนุชนรงค์มากมาย ขณะที่คำพูดที่พูดถึงศรีวรงค์ก็เป็นแต่เพียง “คนเล็กน่ารักดีนะ เรียนชั้นไหนแล้ว จบมัธยมหรือยัง”

แรก ๆ นินนาทก็ไม่แตกต่างจากคนอื่น ๆ ที่สนใจนุชนรงค์ แต่หลังจากที่เขาไปขลุกอยู่กับพวกเด็ก ๆ คุณศุภราญไม่แน่ใจเสียแล้วว่าใครกันแน่ที่ชายหนุ่มไยดี

แม้จะเป็นคนที่มีนิสัยขี้อาย แต่เธอก็ผ่านโลกมามากพอที่จะอ่านออก ขณะที่นินนาทพูดคุยหัวเราะกับนุชนรงค์ เขากลับสอดส่ายสายตามองหาเด็กสาวอีกคนหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่พบกันที่ไร เธอก็เก๊กหน้าใส่ราวกับชายหนุ่มเป็นคู่แค้นมาแต่ชาติปางก่อน

ชายหนุ่มถามยิ้ม ๆ ว่า

“หนูนี้รู้สึกว่าคุณอารมณ์ไม่ค่อยดี เขาพูดอะไรถึงผมหรือเปล่าคะ”

“เอ... เปล่านี่คะ” คุณศุภราญนั่งคิดแต่ก็นึกไม่ออกว่าลูกสาวพูดอะไรถึงชายหนุ่มมากพอที่จะจับสาระได้บ้าง “ตั้งแต่ฉันปฏิเสธเรื่องอาจารย์แล้วยืนยันจะแต่งงานกับ...เอ่อ...” เธอขัดเขินเล็กน้อยตามนิสัยขี้อายที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง “กับคนที่เลือกเอง... เขาก็เป็นอย่างนี้มาเรื่อย”

“เขารักอาจารย์ไววิทย์มากนะครับ”

“รักและหวังไว้มากด้วยค่ะ เขาพยายามมานาน ตอนนั้นนอกจากผิดหวังเรื่องแม่กับอาจารย์แล้วยังห่วงดูหนังสือจะสอบก็เลยขี้น ๆ ซึม ๆ ไปบ้าง อีกหน่อยก็คงจะดีขึ้นเองแหละค่ะ”

ชายหนุ่มมองเธอด้วยยิ้มจริงใจ “น้อยเป็นเด็กขยันและมีจิตใจดี ผมดูจากวิชาที่เขาเลือกและผลการเรียนแล้วสนใจ คิดว่าหากเขาไม่มีแผนการที่จะเรียนต่อก็อยากให้เขาลองมาทำงานที่นี่”

สีหน้าของคุณศุภราญเปล่งประกายด้วยความยินดี

เมื่อมีโอกาส เธอก็ถามลูกสาวคนเล็กอย่างอ่อนโยนว่า

“เรียนจบแล้วน้อยคิดจะทำอะไร อยากจะเรียนต่อหรือเปล่า”

ศรีวรงค์เอียงแก้มซบตักแม่อย่างที่เคยทำ นุชนรงค์นั้นเลิกออเซาะแม่นานแล้ว แต่ลูกสาวคนเล็กยังไม่ยอมโตง่าย ๆ

“น้อยไม่อยากจะเรียนต่อหรอคะ น้อยคงเป็นนักวิชาการไม่ได้แล้วก็ไม่อยากจะรบกวนให้แม่หาเลี้ยงต่อไปอีกแล้วด้วย แต่จะได้ทำงานอะไรน้อยเองก็ยังไม่แน่ใจ คงต้องแล้วแต่ดวงแล้วละค่ะ”

“ถ้าลูก ๆ อยากเรียนต่อก็ไม่มีปัญหาอะไร คุณนินนาทรับปากว่าจะจัดการให้” คุณศุภราญพูดยิ้ม ๆ พลังลูบผมนิ่ม ๆ แต่มักยุ่งเหยิงของลูกสาวด้วยความรักเอ็นดู “แต่ถ้าอยากจะทำงานเขาก็จะรับลูกเข้าทำที่บริษัทจ๊ะ”

เด็กสาวหันไปซ่อนสีหน้าทางอื่น ไม่อยากให้แม่เห็นว่าเธอไม่พอใจกลัวว่าแม่จะรู้สึกกระทบกระเทือน

“น้อยไม่อยากจะรบกวนใครค่ะ”

“นั่นก็เป็นความตั้งใจที่ดีจ๊ะ แต่ว่าคุณนินนาทเต็มใจ” น้ำเสียงเรียกขานพูดถึงฝ่ายนั้นแฝงความชื่นชมจนคนฟังอดรู้สึกสะเทือนใจไม่ได้ “อีกอย่างหนึ่ง อีกหน่อยแม่อาจจะไม่ต้องทำงานแล้ว แม่อยากให้น้อยรับงานแทนแม่เป็นผู้ช่วยคุณนินนาท”

“ทำไมแม่จะเลิกทำงานล่ะคะ”

เสียงฝ่ายสูงวัยเงี้ยวหัวเราะขำขัน

“คุณนินนาทคิดว่าแม่ควรจะอยู่ดูแลที่บ้าน...”

ดวงตาคมขลับจับจ้อง คุณศรศรญหลบตา

“เอ่อ...คือว่าคุณนุกุลไม่ค่อยแข็งแรง แม่จะต้องดูแลเขา”

ศรศรญกลับไม่เคยจะรับรู้ ถึงถ้อยคำหรือข้อความที่เกี่ยวกับชายสูงวัยที่ถูกกล่าวถึงคนนั้น

คุณศรศรญเปลี่ยนเรื่องเพราะความขวยเขิน “แล้วน้อยอยากทำงานแทนแม่ไหมจ๊ะ แม่แน่ใจว่าน้อยจะต้องทำได้ดี”

เด็กสาวกล้ำกลืนก้อนแข็งๆ ที่ติดลำคอ

“ไม่ล่ะคะ หนูจะหางานของหนูเอง แม่ลองถามพี่นุชดูซิคะ น้อยว่าพี่นุชต้องสนใจแน่ๆ”

“นุชออกจะฉาบฉวย แม่ไม่ไวใจ กลัวจะทำงานไม่ได้ดีแล้ว คุณนินนาทก็คงไม่กล้าเคียวเขี้ยว จะเสียนงานการเปล่าๆ” คุณศรศรญพูดเสียงอ่อน “อีกอย่างหนึ่งคุณนินนาทเจาะจงถามถึงน้อย แล้วแม่จะเสนออะไรไปแทนได้อย่างไร มันเหมือนกับเป็นการขัดเยียด คุณนินนาทคงไม่ปฏิเสธแต่ก็ไม่รู้ว่าเขารับด้วยความเต็มใจหรือว่าเกรงใจกันแน่

ต่างคนต่างเงียบ คุณศรศรญมองลูกสาวอย่างพิจารณา

“ทำไมหนูถึงไม่ชอบคุณนินนาทล่ะจ๊ะ”

ทำไมนะหรือ เธอไม่กล้าพูด กลัวว่าแม่จะเสียใจ.....

การสอบไล่ผ่านพ้นไป เพื่อนๆ ฉลองกันใหญ่ แล้วนุชนุชรังค์ก็จัดกระเป๋าเสื้อผ้าตามเพื่อนกลุ่มลูกเศรษฐีไปเที่ยว อาจารย์ไววิทย์มีงานยุ่งมาก นอกจากจะต้องรีบเร่งตรวจข้อสอบมากมายแล้ว ยังมีภาระหน้าที่อื่นๆ ส่วนแม่ก็วุ่นวายกับพวก ‘วรการ’ อยู่นั่นเอง ทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็นกับบรรดาคนลูก และยังต้องไปดูแลรรการคนพ่อซึ่งกำลังป่วย จนตึกตื่นจึงกลับถึงบ้านเพื่อที่จะจูบลูกสาวซึ่งหลับไปแล้วหรือไม่เช่นนั้นก็แกล้งทำเป็นหลับเพราะความขุ่นใจ

ศรศรญคร่ำเคร่งดูตำรับตำรามานาน ครั้นพอการสอบผ่านพ้นเธอก็ถึงโลดถึงกับกระโดดโลดเต้น แม้แต่การเดินรำลือเลียนพี่สาว เธอก็กล้าแสดงในงานเลี้ยงฉลองกับเพื่อนๆ เรียกเสียงหัวเราะได้อย่างครื้นเครง หากแต่หลังจากนั้นเธอก็เริ่มรู้สึกเงียบเหงา คิดว่าตนเองว่างมากเกินไปเสียแล้ว...

“คุณป้า” ซึ่งเป็นพี่สาวแท้ๆ ของแม่มีหุ้นส่วนในกิจการหลายอย่าง คุณป้ารำรวยเพราะแต่งงานกับเศรษฐี ครั้นสามีของคุณป้าเสีย คุณป้าก็ควบคุมบริหารงานเรื่อยมา

ท่านมีลูกสาวเพียงคนเดียว “พีเจิดโฉม” เป็นสตรีร่างอวบอ้วน จำลองจากผู้เป็นแม่ ผิวขาวแก้มแดงเพราะความสมบูรณ์ และยังรักจะแต่งแต้มเติมเสริมจนโดดเด่น เสื้อผ้าราคาแพงเน้นสีสัน บางชุดสีสเปตาจนทำให้คนอื่นถึงกับอึ้ง

สองแม่ลูกเป็นเจ้าของร้านขายของที่ระลึก ในอาคารศูนย์การค้าใหญ่ บริเวณย่านธุรกิจใจกลางนครหลวง ศรศรญมาที่ร้านเพื่อนำเงินค่าเช่าบ้านมาให้เพราะคุณป้าโทรศัพท์ไปทวง

“นี่ถึงเวลาจ่ายค่าเช่าบ้านแล้วนะยะ ช่วยเอามาให้ทีเถอะ ตอนนี้งำลังยุ่งจึงไม่มีเวลาไปเองเลย”

ปรกติคุณป้าจะมาเก็บค่าเช่าบ้านเอง เพราะนอกจากคิดถึงและเป็นห่วงน้องสาวคนเดียวแล้ว ก็ยังจะหาโอกาสมาถามข่าวคราวเกี่ยวกับเรื่องของหัวใจอีกด้วย คุณป้ากลัวเสมน้องสาว จะไปสนใจหนุ่มๆ แล้วก็ยังไม่อยากรู้ว่า ‘เสียที’ พอจะมีความหวังบ้างหรือเปล่า

เมื่อศรศรญไปถึงร้าน คนที่บอกว่า ‘กำลังยุ่งจัง’ กำลังนอนเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้ยาวที่มุมข้างใน คุณป้าขยับร่างขึ้นนั่งพลางรับไหว้หลานสาว

“ลูกจ้างเพิ่งจะลาออกไป” เธอโวยวาย “แหม... มันนัดกันออกทีเดียวทั้งสามคน แม่โฉมต้องเทรนคนใหม่ มันก็สอนยากสอนเย็น”

เจิดโฉมเดินกลับมาจากลูกน้องหน้าใหม่ คนหนึ่งถูกทิ้งให้เรียงของ อีกคนหนึ่งกำลังตรวจสินค้าตามรายการที่ถูกพิมพ์เป็นแถวในปีกกระดาษ

“ปวดหัวจริงๆ” เธอบ่นพึม เสน่คิ้วเรียวเล็กที่ถูกวาดจนดำขลับขมวดมุ่น “คนเก่าลาออก ส่วนคนใหม่ก็ทำอะไรไม่ค่อยจะได้เรื่อง”

“คนใหม่ก็อย่างนี้แหละคะ อีกน้อยพวกเขาก็ล่อง”

“โอ๊ย คงจะอีกนานละ กว่าจะถึงเวลานั้นฉันคงปวดหัวตายก่อน”

“ให้น้อยช่วยไหมคะ น้อยกำลังว่าง” เธอถามอย่างมีน้ำใจ

เจิดโฉมทำตาโต “จะช่วยจริงๆ หรือ งั้นก็ดีซิ ว่าแต่สอบเสียบ

เสร็จแล้วหรือยัง”

“เพิ่งเสร็จค่ะ”

คุณป้าถามว่า “อ้อ เรียนสำเร็จเป็นบัณฑิตแล้วหรือคะ ว่าแต่แน่ใจนะว่าสอบไม่ตก”

ศรีวรงค์หัวเราะ “แหม แน่ใจซิคะ มือชั้นนี้แล้ว”

“แม่อีก น้อยมันเรียนเก่งรู้จักน้อยอยู่แล้ว”

คุณเฉลาพยักหน้า “แล้วคิดจะทำอะไรต่อ เรียนหรือว่าทำงาน”

“ตอนนี้ยังไม่ได้คิดเลยคะ ปล่อยให้หัวว่างสมองกลวง ตั้งใจว่าจะรอให้ประกาศผลสอบก่อนแล้วค่อยขอทรานสคริปท์เขาไปสมัครงาน แต่ก็ตั้งใจจะสมัครให้หมดทุกที่ที่ต้องการคนนั้นแหละคะ คุณป้า สมัยนี้งานหายาก ยิ่งไม่มีเส้นไม่มีสายคงจะไม่ได้งานง่าย ๆ”

เฉิดโฉมรีบพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นมาช่วยพี่ก่อนซิ จะได้ฝึกภาษาไปด้วย ที่นี้มีลูกค้าชาวต่างประเทศเยอะนะ”

“อะไร จะจ้างบัณฑิตเชียวระคะ แม่อิม แล้วจะให้เงินเดือนเท่าไร” คุณป้าเอะอะ

ศรีวรงค์พูดว่า “โห่ คุณป้า น้อยไม่ได้จะเอาเงินเดือนหรอกคะ”

“จริงหรือ จะทำงานไม่เอาเงินเดือน” เสียงถามไม่แน่ใจ

เด็กสาวยืนยิ้มๆ “จริงคะ ก็น้อยวางๆ อยู่ น้อยจะช่วยจนกว่างานการจะเข้าที่”

“งั้นก็ดีซิ ดึกว่าอยู่เปล่าๆ เท่ากับได้หาประสบการณ์”

“ถึงยังงี้พี่ก็จะให้บ้างเป็นค่ารถค่าอาหาร” เฉิดโฉมว่า

“แล้วแต่พี่อิม” เด็กสาวเออออ

ศรีวรงค์เริ่มงานตั้งแต่วันนั้นเลย เฉิดโฉมให้เธอดูบัญชีรายการสินค้าซึ่งมีอยู่มากมาย ส่วนใหญ่เหมาะที่จะเป็นของที่ระลึก ของสะสม และของขวัญ

แล้วญาติผู้พี่ก็สอนอะไรต่ออะไรอีกหลายอย่าง แรกๆ ศรีวรงค์รู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง แต่เพียงไม่กี่วันเธอก็ทำงานอย่างคล่องแคล่ว

“น้อยมันหัวไวจริงๆ” เฉิดโฉมชมกับมารดา คนถูกชมได้แต่ยิ้มอย่างเบิกบาน

คุณป้าเองมีธุระอยู่ในวงไฟบ้าง ลูกหนี้เงินกู้บ้าง แล้วก็ธุรกิจนั้นนี่ไม่ค่อยได้อยู่ที่ร้าน แต่ก็ยังมีเวลาพอที่จะถามว่า

“แม่เรามีงานยุ่งเสมอหรือ”

ศรีวรงค์นิ่ง ระยะเวลาเธอก็แทบไม่ได้พบหน้าพูดคุยกับแม่ หากไม่โทรศัพท์หาที่ที่ทำงานก็ต้องโทรไปตามที่บ้านของ “ว่าที่พ่อเลี้ยง”

“ฉันทโทรไปจะชวนกินข้าวด้วยสักมือเขาก็บอกว่าไม่ว่างทุกที”

ศรีวรงค์ไม่กล้าเล่าถึงพวก‘วรการ’

“คะ คุณป้า ตอนนี้แม่งานยุ่งมาก” เธอพูดไม่เต็มเสียง

“จะทำงานทำไมมากมายนักหนา เงินเดือนหรือก็ไม่เท่าไร ทำมากทำน้อยเขาจะเพิ่มพิเศษให้หรือก็เปล่า”

เด็กสาวหลบหูหลบตาขวางหน้าไม่สนิท “จะทำไมยังได้ล่ะคะ ก็แม่เป็นลูกจ้าง เจ้านายจะว่ายังไงก็ขัดไม่ได้”

“คุณนุกลนี่แกเขี้ยวจริงๆ ใช้งานแม่เรายังกับทาสมาตั้งแต่เป็นสาวจนแก่ ทำจนนอกเวลางานก็บ่อยๆ แม่เราก็จงรักภักดีเสียจริง จะหางานอื่นเงินเดือนสูงๆ ให้ก็ไม่เอา” เธอบ่นพึม

ศรีวรงค์ไม่ตอบคำ อีกฝ่ายหนึ่งไปก่อนจะถามว่า

“เอ ได้ยินเขาพูดกันว่าตอนนี้คุณนุกลแกไม่ไหวแล้วไม่ใช่หรือ สุขภาพแย่มากจนต้องนอนอยู่กับบ้านใช่ไหม”

“คะ เขาไม่ค่อยสบาย”

“เป็นมะเร็งใช่ไหม”

“คะ”

“อย่างนี้คงอยู่อีกไม่นาน” คุณป้าออกจะสรุปเร็วเกินเหตุไปเล็กน้อย “แล้วจะกระทบกระเทือนเรื่องงานหรือเปล่า สมัยนี้ยิ่งหางานยาก แม่เราก็อายุมากแล้วด้วย”

“ลูกชายคุณนุกลมารับงานต่อคะ เพราะอย่างนั้นแม่อิมก็ต้องทำงานมากขึ้นเพราะนายคนนั้น... เอ๊ย... คุณนินนาท... เขายังไม่ค่อยรู้เรื่อง”

“นินนาท ก็แม่เธอทำงานที่นั่นมานานจนแทบจะเป็นผู้จัดการใหญ่เองได้แล้ว ทำมาจะยี่สิบปีแล้วนี่ใช่ไหม”

“ใช่คะ”

“ไม่รู้ว่าบริษัทนี้มีดีอะไร” น้ำเสียงคุณป้าขุ่นมัวประชดประชัน “ฉันอุตส่าห์ฝากฝังหางานดี ๆ เงินเดือนสูง ๆ ให้เขาก็ไม่เคยยอมฟัง พูดอยู่คำเดียวว่าพอใจแล้ว เขาดีอมาแต่เล็กๆ ถ้ายอมฟังกันสักนิดละก็บ้านนี้ไม่รู้ว่าจะรวยไปถึงไหนไม่ลำบากยากจนแบบนี้หรอก ตอน

เขาสาว ๆ มีลูกเจ้าสัวมาติดหลายคน ฉะนั้นเชียร์แทบแยะแต่เขาไม่สนใจใครเลย ไปแต่งงานกับพ่อเธอ แล้วเป็นยังไง... อยู่กันไม่กี่ปีก็ตายทิ้งลูกไว้ให้เลี้ยงตั้งสองคนซ้ำไม่มีสมบัติอะไรสักอย่าง จนบัดนี้บ้านก็ยังต้องเช่า ทรัพย์สินสมบัติอะไรก็ไม่มี”

เด็กสาวได้แต่ยิ้มเจื่อน ๆ ถึงอย่างไรเธอก็ดีใจที่แม่เลือกพ่อ

“พ่อเขาเป็นนายไฉ่เรารี่ก็คอยเป็นห่วง พยายามหาสามีดี ๆ ให้แต่เขาก็โยกโยยอยู่นั่นแหละ ขนาดตอนนี้อายุจะสี่สิบแล้วก็ยังไม่หยุดเล่นตัว นี่ดีนะที่เป็นเสียที เขาถึงใจเย็นรอ ถ้าเป็นคนอื่นละก็เขาเลิกสนใจไปนานแล้ว”

“ก็แม่ไม่ได้รักเสียทีนี่คะ” เธอคำน้อย ๆ

คุณป้าร้องว่า “อ้อ อายุขนาดนี้ยังจะต้องมาหวังว่ารักไม่รักอยู่อีกหรือคะ แต่มีคนดูแล มีหลักมีฐานพอที่จะไม่ลำบากเมื่อเวลาทำงานหาเลี้ยงตัวเองไม่ได้ก็ดีถมไปแล้วละคะ”

คุณป้าลดเสียงลงในตอนท้าย ถามอีกฝ่ายหนึ่งว่า

“นี่ ตอนนี่แม่เราสนใจใครอยู่หรือเปล่า มีวีแววใครบ้างไหม”

“ก็...” เด็กสาวทำสีหน้าไม่ถูก จะพูดถึง ‘นายคนนั้น’ ออกมาได้อย่างไร คุณป้าคงไว้วางใจเธอ เธอกรอกตามองไปรอบ ๆ “ตอนนี้ไม่เห็นมีใครนี่คะ”

“ไม่มีจริง ๆ นะ” คุณป้าคาดคั้น ศรีวรงค์พยักหน้าแต่กลับไม่กล้าสบตา ไม่สบายใจที่กำลังพูดปิด

“ตอนนี้ไม่มีใครจริง ๆ ค่ะ”

“ดีละ ถ้างั้นเสียก็ยังมีหวัง” คุณเฉลาขยับตัวอย่างขมิขมั้น “เสียเขาชอบแม่เธอจริง ๆ นะ เมียเขาก็อยากได้แม่เธอมาเกี่ยวดองด้วยถึงกับมาขอร้องให้ป้าช่วยพูด แต่แม่เธอก็เล่นตัวอยู่นั่นแล้ว”

พอพูดถึงเสียทีกับเมียประหลาด ศรีวรงค์ก็หัวใจ

“แต่หนูคิดว่า... เอ่อ... อย่าให้เสียคิดหวัง ดีกว่าคะ คุณป้า”

“อ้าว ทำไมละคะ”

“คือ...แม่เขา...คงไม่...”

“อ้อ เราเป็นเด็กจะไปรู้อะไร ปล่อยให้เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ดีกว่า” คุณป้าค้อนเคือง ๆ

หญิงชายคู่หนึ่ง ผลักประตูร้านเดินเคียงกันเข้ามาพร้อมกับเสียงพูดคุ้ยเจือหัวเราะคิกคัก ศรีวรงค์หันไปมองโดยไม่ตั้งใจ หันกลับมาแล้วก็ต้องหันขวับกลับไปทำตาโตลู่คววมองซ้ำเมื่อเห็นว่าเป็นใคร

“อู๊ย นั่นคุณเรื่องรองกับแฟน”

พีเจ็ดโฉมอุทาน ลูกตูดบับกระฉับกระฉ่างจากเก้าอี้บุมนานาบายที่เธอนั่งปรือตาฟังมารดาคุยกับญาติผู้น้องอยู่นาน ตรงเข้าไปหาชายหญิงซึ่งมีสีหน้าชื่นมื่นแจ่มใสยิ้มหัวพูดคุ้ยชู้ชวนกันดูข่าวของ มีการทักทายคล้ายคุ้นเคยกันอยู่ในระดับหนึ่ง ศรีวรงค์ได้ยินเสียงฝ่ายหญิงพูดว่า

“จะมหาซื้อของขวัญวันเกิดให้เจ้านายคะ”

“คนไหนคะ เจ้านาย คนนี้หรือเปล่า”

“ไม่ใช่คนนี่คะ” เธอส่งเสียงหัวเราะแจ่มใส

แม่สาวคนนั้นมีรูปร่างสวยสมส่วน และดูจะอวบอิมเป็นพิเศษอยู่ในบางที่ สวมเสื้อเนื้อนุ่มบางพอดีตัว กระโปรงตัวแคบอวดเนินเนื้อที่น่ายล ผมหยักโค้งถูกจัดเป็นทรงตามสมัย ใบหน้าสวยเก๋ มีสีสันกำลังดีไม่มากและไม่น้อยจนเกินไป

ที่สำคัญ เจ้าหล่อนไม่แก่เกินอายุของ ‘เขา’

“อ้าว...” ชายหนุ่มทำสีหน้าเหมือนอย่างจะถามเมื่อหันมาเห็นศรีวรงค์ยกมือไหว้ ทำสีหน้าห่างเหิน

“รู้จักกันหรือคะ ยายน้อยเป็นญาติของดิฉันเอง” พีเจ็ดโฉมสงสัย จึงฉีกยิ้มถาม

นินนาทขยับจะอธิบาย แต่พอเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย ก็กลับเปลี่ยนใจ รับคำสั้น ๆ ขริม ๆ ว่า “ครับ...”

ศรีวรงค์ไม่รู้ตัวที่กำลังยื่นริมฝีปากกลางอย่างรู้สึกขัดใจ เธอมองผ่านดวงตาขริมของอีกฝ่าย รู้สึกว่าตัวเองกำลังโกรธปุด ๆ ไม่รู้ว่าหึงแทนแม่หรือเปล่า.... เธอเป็นว่าโกรธก็แล้วกัน

“คุณนินนาทเป็นเจ้านายคนใหม่ของแม่คะ” เสียงเธอคล้ายขุ่นขวางคนทั้งโลก

“ตายตาย...” คุณป้าและลูกสาวอุทานพร้อมกัน

พีเจ็ดโฉมพูดว่า “แหม ที่แท้ก็คนกันเอง”

คนกันเอง... ฮี... ศรีวรงค์ไม่เห็นด้วย

ดีละ... แล้วจะบอกแม่.....